

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056650672/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

frem under Havehattens Skygge og smilede i det fulde Solskin.

Jakob sad stiv uden at hilse, han bare saa' og førte Pисken langsomt op i Præsenter-Stilling.

Da de var et godt Stykke forbi, saa' han mønstrende om paa Titus:

»Kiggede du?«

»Ikke et Øje!«

»Tak du dit Øje for dét. Jeg vilde heller smide dig af Vognen, end at hun skulde tro, at jeg havde talt til dig om hende, og at du var Medvider«.

»Det er jeg jo alligevel.«

»Pyt! — ikke mer end Krikken her,« sagde han og svippede Hesten over Lænderne. »Du begriber ikke,« blev han ved, »hvor dejligt det er at have sin Kærlighed som en sød Helligdom at frede om. Og jeg forstaar ikke, hvor unge Folk kan nænne at ødelægge deres kæreste Forhold ved at indvi alle i det. At sende Kort ud, det vil jo kun sige: Værs'artig, kom hid og se, hvordan vi to tager os ud ved hiandens Side. Kom og kritiser vore Proportioner og gør Nar ad, hvorledes hendes Skabelon forsvinder ved Siden af min; eller vær saa venlig at vogte os med eders Argusøjne, at forarges over hvert Kys, vi lister os til, at underskyde eders gemene Tanker for hvert Minut, vi faar Lov til at være alene. Nu giver

vi vor Ømhed, vore Blik, vore Haandtryk, vore Ord, — alt giver vi til Pris for eders sladderlystne Kontrol.«

»Der er en Smule Sandhed i, hvad du siger,« sagde Titus.

»Det er sandt, hvert evige Ord! — Uha, hvor jeg gruer, naar jeg tænker mig at skulle tilbringe Aften paa Aften i Svigerforældrenes Hus og sætte min Kærlighed over Styr i Tevandspassiar og lunkne Vanekys, der ikke tør gaa længer end til Læbernes Overflade. — Derimod — at liste sig et Stævnemøde til, at stjæle sine Kys, der bævrer af Forventniug, at længes efter et Favntag, der er saa hedt, fordi det brister om et Nu, — og dog at være fri, at ture rundt paa alle Veje uden at skylde nogen Regnskab for Anvendelsen af Tiden, blot at søge det nye, friske Indtryk og vexlende Glæde, — og saa at have Stævnemødet at glæde sig til otte Dage i Forvejen, — du aner ikke, hvor det kaster Glans over alle Ugens Dage.«

»Men Enden?« — spurgte Titus i en let spydig Tone — »den bliver dog, som alle anstændige Forhold ender. I forlover jer eller, højt regnet, I gifter jer uden Varsel. Det daglige Samvær vænner jer til hinanden, I bliver fortrolige paa alle Punkter, I lærer hinanden at kende ud og ind — lige fra Natlinnedet og til Galosjer og Paraply. Regnskabet begynder at aflægges, For-